

På stränderna av ett par av dagens krökar stod skogen ganska tät och erbjöd en dekorativ anblick. Fram på eftermiddagen visade sig i vänstra strandens skogs-bryn fem ryttare, vilka skyndsamt redo i strömmens riktning som om deras avsikt varit att genskjuta oss. En månad hade ännu icke förgått sedan vår bilkolonn söder om Korla blivit genskjuten av tunganskt kavalleri och belagd med eld från dess karbiner. Skulle vi nu även på floden hejdas och beskutas? Det kunde vara marodörer från Stora Hästens sprängda armé, som voro ute på plundring och ämnade göra sig ett gott kap på vår proviant och andra tillhörigheter! Håll gevären klara! ropade jag åt de båda kosackerna. Men denna gång var det ingen fara å färde. Ördeks son Sadik, som stannat ett stycke längre ned, berättade att ryttarna voro fredliga köpmän från Turfan, vilka med barn och blomma lägrade i trakten för att från Jar-tjeke fortsätta till Kutja.

Det började skymma då vi nådde dagens lägerplats, Jar-tjeke, där karavanvägen mellan Korla och Tjarkhlik korsar Kontje-daria och där resande och köpmän med last- och riddjur föras över floden på en färja hopfogad av fem kanoter, över vilka plankor blivit lagda till däck. Färjan halas utmed ett tvärsöver floden spänt rep och färjkarlen har sin lerkoja vid högra stranden, där också vi reste våra tält.

Under tiden gingo vi upp till färjkarlens bostad, där en matta breddes ut på marken i det fria och te serverades i porslinsskålar. Vår värd var högeligen förvånad över ett så ovanligt besök och visste till en bör-